

Et Mindretal (Bramsen og L. Christianen) erkender, at Kommunalbestyrelserne ofte ville sidde inde med et nøjere Kendskab til de Personer, der ansøge om at erholde Næringsadkomst paa Værtshushold med Ret til Udskænkning af berusende Drikke, end Regeringen maa antages som Regel paa Forhaand at gøre. Alligevel mener nærværende Mindretal, at Erfaringerne fra Kjøbenhavn og Købstæderne ikke gaa i Retning af en Udvidelse ogsaa til Landet af de kommunale Myndigheders Ret til at meddele disse Adkomster, men langt mere opfordre til — i Overensstemmelse med nærværende Lovforslag og med Næringslovkommissionens Flertals Forslag — at indføre Bevilling over det hele saaledes, at Centraladministrationen (Indenrigsministeriet), uafhængig af personlig Indflydelse og Paavirkning, træffer det endelige Valg iblandt Ansøgerne. De Vædringer, som Flertallet har stillet i modsat Retning, har Mindretallet derfor ikke i saa Henseende kunnet tiltræde.

Derimod have vi sammen med 3 andre Medlemmer af Udvalget stillet Vædringsforslaget Nr. 6 om at begrænse ny Adkomsters Varighed til 10 Aar, for ikke atter ved livsvarige Næringsadkomster at vanskeliggøre ny Lovgivning paa dette Omraade i Tidens Løb.

Vædringen Nr. 52, som gaar ud paa, at ikke-næringsdrevende Forbrugsforeninger — i Modsætning til Lovforslaget — skulle være berettigede til med Kommuneraadets Samtykke at afsætte Brændevin m. m., kan Mindretallet ikke tiltræde, allerede af Hensyn til det af selve Udvalget stillede Forslag om, at kun fysiske Personer som Regel skulle kunne erholde Ret til Brændevinshandel, men tillige paa Grund af vor Utilbøjelighed til at indrømme Kommuneraadets Bevillingsretten. Vædringen Nr. 52 gør desuden Vædringen Nr. 1 om Begrænsning af Brændevinshandlernes Antal illusorisk, naar et ubegrænset Antal Forbrugsforeninger desuden kunne løse Næringsbevis efter Lov af 2den Juli 1870 § 4.

Naar det i Andragende til Rigsdagen fra Bestyrelsen for Forbrugsforeningernes Fællesforening udtales, at Vedtagelsen af

Regeringens Forslag om at vende tilbage til Stillingen forinden Højesteretsdommen af 1876 (altsaa til den tidligere Fortolkning af Forbrugsforeningslovgivningen, ifølge hvilken ikke-næringsdrevende Forbrugsforeninger ikke kunde løse Næringsbevis til Afkøbtning af Brændevin) vil være en „dirksom Hemsko“ for Foreningerne, maa nærværende Mindretal deri se en Bekræftelse paa den almindeligt udbredte Mening, at Tilslutningen til adskillige Forbrugsforeninger for en ikke uvæsentlig Del skyldes Salget eller Fordelingen af berusende Drikke. I alt Fald mener Mindretallet, at Forbrugsforeninger, som virkelig fordele Livsformødenheder og almindelige Husholdningsartikler af god Kvalitet til billige Priser, ikke ville miste deres Medlemmer, fordi disse ikke ogsaa kunne erholde berusende Drikke, og et Bevis herfor se vi i, at et ikke ringe Antal Foreninger i Virkeligheden ikke gøre Brug af den for dem nu bestaaende Ret til at løse det omtalte Næringsbevis.

Med disse Afvigelser og Undtagelser har i øvrigt dette Mindretal tiltraadt, tildels selv foreslaet de Vædringsforslag, som ere betegne som Flertallets.

Vædringsforslag.

A. Af Flertallet (R. Hansen, A. Jensen, S. H. Jensen, Krabbe, R. Nielsen, Sloth og Thomsen):

1) Foran Lovforslagets § 1 indsættes følgende Paragrafer:

§ 1.

Adkomsten saavel paa Beværetning som paa Handel med Brændevin, Vin og skattepligtigt Øl er den samme som paa almindelig bunden Næring, nemlig i Købstæderne Borgerkab og paa Landet Næringsbevis, der meddeles henholdsvis af Magistraten og af Politimesteren; men Antallet af Næringsadkomster er begrænset efter de i det følgende givne Regler.

§ 2.

Hvert femte Aar inden den 1ste Oktober indberetter hver Kommunes Bestyrelse til